

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: J. P., zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2016, č. j. MSK 33625/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 12. 2016, č. j. 19 A 8/2016 – 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 12. 2016, č. j. 19 A 8/2016 – 25, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalovaný proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“). Krajský soud výrokem I. napadeného rozsudku zrušil shora označené rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) a vrátil mu věc k dalšímu řízení, výrokem II. pak stěžovateli uložil povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9800 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce.

[2] Žalovaný svým rozhodnutím podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl jako opožděné žalobcovo odvolání ze dne 17. 2. 2017, směřující proti rozhodnutí Městského úřadu Kopřivnice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 1. 2016, č. j. 3958/2016/Šmiř (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z jednání

naplňujícího skutkovou podstatu přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), v rozhodném znění, začal mu být vedle pokuty 5000 Kč dle § 125c odst. 4 písm. d) téhož zákona uložen i zákaz činnosti podle § 125c odst. 5 téhož zákona, spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu šesti měsíců od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

[3] Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo zmocněnkyni žalobce doručeno prostřednictvím datové schránky dne 25. 1. 2016. Patnáctidenní odvolací lhůta pro odvolání uplynula marně dnem 9. 2. 2016. Správní orgán prvního stupně obdržel dne 18. 2. 2016 (na poště podáno dne 17. 2. 2016), zmocněnkyní nepodepsanou písemnost (dále jen „potvrzení odvolání“), kterou bylo potvrzováno odvolání do prvostupňového rozhodnutí. Žádné odvolání dříve však nebylo podáno. Zmocněnkyně následně v doplněném potvrzení uvedla, že odvolání učinila dříve telefonicky. Žalovaný k tomu konstatoval, že i kdyby zmocněnkyně uskutečnila v zákonné lhůtě pro odvolání s některým z pracovníků správního orgánu prvního stupně telefonický hovor, neexistuje záznam o jeho obsahu. V opačném případě by nebylo vyloučeno potvrzení i takového způsobu podání odvolání. Tvzení o telefonickém podání odvolání označil žalovaný za zcela nevěrohodné. Nadto by tvrzený postup byl nelogický, když žalobcova zmocněnkyně měla zprovozněnou datovou schránku, jejímž prostřednictvím jinak se správním orgánem prvního stupně ve správním řízení komunikovala. Konečně, i kdyby zde byl záznam o telefonickém podání odvolání, muselo by k němu dojít nejpozději dne 9. 2. 2016, tedy alespoň v poslední den běhu odvolací lhůty, přičemž jeho písemné potvrzení by muselo být podáno v souladu s § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), nejpozději dne 15. 2. 2016. Zmocněnkyně žalobce však podala písemnost obsahující potvrzení údajného telefonického odvolání až dne 17. 2. 2016, a to prostřednictvím České pošty, s. p. Vzhledem k neprokázání telefonického odvolání však žalovaný vyhodnotil „potvrzení odvolání“ jakožto prvotní odvolání. Jelikož však toto nebylo podáno v odvolací lhůtě, uzavřel, že šlo o odvolání opožděné. Pokud zmocněnkyně žalobce navrhovala prokázání telefonického podání odvolání výpisem proběhnuvších telefonních hovorů, nemohl by tento mít žádnou vypovídací hodnotu ve vztahu k obsahu tvrzeného telefonátu.

[4] Krajský soud shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným, neboť z něj neplyne, že by se žalovaný jakkoli zabýval významem žalobcova podání ze dne 8. 2. 2017. Soud totiž z obsahu správního spisu zjistil, že jeho součástí je právě žalobcovo podání ze dne 8. 2. 2017, adresované správnímu orgánu prvního stupně, označené jako odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Toto podání žalobce odeslal k poštovní přepravě na poště ve městě Las Palmas ve Španělsku. Uvedené podání se nachází ve spise ve fotokopii, není zde obálka, v níž bylo toto podání správnímu orgánu prvního stupně doručeno, je zde toliko fotokopie první strany této obálky. Na listině je otisk úředního razítka správního orgánu prvního stupně s textem, že kopie souhlasí s originálem, datum 16. 5. 2016 a nečitelný podpis a ručně psaný text „omylem zapsáno na SÍP – 2 lepky, příchod 13. 5. 2016“ a dále je zde nečitelná paraafa. Krajský soud konstatoval, že pro závěr, zda odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno včas či nikoli, je popsána listina významná. Jestliže se jí však žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval, porušil tím povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu a zatížil tak své

pokračování

rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Tato vada mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Krajský soud proto žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti namítá, že krajský soud vycházel z mylného předpokladu, že ze spisu nevyplývá datum doručení odvolání ze dne 8. 2. 2017 správnímu orgánu prvního stupně, a proto dospěl k nesprávnému závěru, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Ve spise správního orgánu prvního stupně se nachází pouze kopie odvolání ze dne 8. 2. 2017 právě proto, že originál této listiny byl správním orgánem prvního stupně postoupen stěžovateli. Originál uvedeného podání se tudíž nachází ve správním spise stěžovatele, jemuž byl postoupen jakožto příloha přípisu správního orgánu prvního stupně ze dne 16. 5. 2016, č. j. 25783/2016/Šmiř. Dále stěžovatel uvádí, že dle obsahu samolepicího štítku (obdoba podacího razítka), kterým je odvolání ze dne 8. 2. 2016 opatřeno, bylo toto odvolání doručeno správnímu orgánu prvního stupně dne 13. 5. 2016. Krajským soudem zmíněná ručně vepsaná poznámka o mylném zápisu obsah samolepicího štítku nijak nezpochybňuje, zejména pokud jde o datum doručení písemnosti. Informaci, že odvolání došlo správnímu orgánu prvního stupně dne 13. 5. 2016, ostatně potvrzuje i sám jeho příjemce v textu přípisu, kterým stěžovateli originál listiny postoupil.

[6] V návaznosti na předchozí námitku stěžovatel podotýká, že žaloba byla datována dnem 10. 5. 2016, zatímco odvolání ze dne 8. 2. 2016 obdržel správní orgán prvního stupně až dne 13. 5. 2016, stěžovatel následně až 17. 5. 2016. Žaloba přitom směřovala proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2016. Z logiky věci proto stěžovatel objektivně ani nemohl vést v žalobou napadeném rozhodnutí jakékoli úvahy ohledně významu odvolání ze dne 8. 2. 2016, jestliže o takovém odvolání neměly správní orgány žádného povědomí. Příslušná žalobní námitka, kterou bylo poukazováno právě na odvolání ze dne 8. 2. 2016, se tudíž dovolává skutečnosti, která nastala až po podání žaloby a jako takovou ji neměl krajský soud mít za důvodnou.

[7] Stěžovatel dále v kasační stížnosti zpochybňuje autenticitu odvolání ze dne 8. 2. 2016. Odvolání se sice jeví jako by bylo podáno žalobcem dne 8. 2. 2016 na poště v Las Palmas, avšak poštovní známka na obálce zásilky není znehodnocena otiskem poštovního razítka, obě razítka na obálce nevykazují typické rozdíly v intenzitě barvy způsobené mechanickým otiskováním razítka, nýbrž se jeví jako např. vytištěné na tiskárně, odvolání bylo dle „otisku“ razítka na obálce doručováno z Kanárských ostrovů do České republiky téměř tři měsíce a „náhodou“ bylo doručeno správnímu orgánu prvního stupně až tři dny po podání žaloby, která by sama o sobě (nebýt právě tohoto odvolání) neměla šanci na úspěch, neboť telefonické odvolání v dané věci neexistuje a odvolání zmocněnkyně žalobce ze dne 17. 2. 2016 bylo zcela zjevně opožděné. Nabízí se otázka, zda odvolání ze dne 8. 2. 2016 bylo vůbec doručováno poštou (což nelze nijak ověřit, neboť jde o obyčejnou zásilku), nebo zda se jedná o podvrh v podobě „vyrobené“ obálky, doručené (lhostejno kým a jak) správnímu orgánu prvního stupně až třetí den po podání žaloby. Dle stěžovatele je rovněž s podivem, že „z opatrnosti podané“ odvolání ze dne 8. 2. 2016 bylo krajně neopatrným způsobem (údajně) zasláno jako obyčejná zásilka.

[8] Za nelogické považuje stěžovatel to, že žalobce údajně zasílal odvolání z Kanárských ostrovů, ačkoli byl zastoupen zmocněnkyní, jež disponovala datovou schránkou. Podání blanketního odvolání datovou schránkou by totiž pro jeho zmocněnkyni nebylo nikterak časově náročné, nadto by zde byla jistota ohledně okamžiku podání odvolání a identity podatele. Krom toho vypověděla žalobcova zmocněnkyně plnou moc právě tři dny poté, kdy správnímu orgánu prvního stupně bylo doručeno odvolání ze dne 8. 2. 2016, zatímco plná moc udělená žalobcem Mgr. Jaroslavem Topolovi je datována již dnem 15. 3. 2016. To vše zapadá do schémat obstrukcí používaných okruhem obecných zmocněnců, jejichž klienty v navazujících soudních řízeních zastupuje tentýž advokát. Stěžovatel v tomto ohledu dále odkázal na své vyjádření k žalobě a tam odkazovanou judikaturu.

[9] Žalovaný dále namítá, že podpis na odvolání ze dne 8. 2. 2016 vůbec neodpovídá podpisům žalobce na jiných písemnostech ve správním či soudním spise, nýbrž i z laického pohledu vykazuje zjevné odlišnosti. Žalobcův podpis tak byl zřejmě napodoben jinou osobou.

[10] Z textu úředního záznamu o telefonickém hovoru ze dne 22. 2. 2016, založeného ve spise správního orgánu prvního stupně, vyplývá, že žalobce toho dne ještě ani nevěděl, že správní orgán prvního stupně vydal prvostupňové rozhodnutí (kterým mu byl mj. uložen zákaz činnosti – řízení motorových vozidel). Žalobce při telefonním rozhovoru vyjádřil podiv nad tím, že byl příslušným správním orgánem vyzván k odevzdání řidičského průkazu. Toto je dle stěžovatele v naprostém rozporu s tím, že dne 8. 2. 2016 měl žalobce osobně z Kanárských ostrovů podat k poštovní přepravě odvolání proti tomuto rozhodnutí a v něm uvést: *„Podávám tímto odvolání do rozhodnutí, které mi postoupila má zmocněnkyně, vydaného nadepsaným úřadem.“* Krom toho z úředního záznamu o telefonátu vyplývá, že žalobce vůbec nekomunikoval se svou zmocněnkyní, resp. že zmocněnkyně nekomunikovala s ním, což je opět v rozporu s obsahem odvolání ze dne 8. 2. 2016, v němž se uvádí, že mu zmocněnkyně postoupila rozhodnutí. Stěžovatel proto vyjádřil své přesvědčení, že předmětné odvolání nepodal žalobce, a že ani nebylo podáno na poště v Las Palmas, ani na žádné jiné poště.

[11] Stěžovatel nepochybuje o provázanosti osob nynějšího zástupce žalobce a jeho předchozí zmocněnkyně za účelem realizace procesně-obstrukčních strategií, které nemají za cíl hájit práva účastníka řízení, nýbrž za pomoci vykonstruovaných procesních situací dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek. Podobně tomu bylo např. v případech posuzovaných v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2015, č. j. 9 As 34/2015 – 25, ze dne 11. 5. 2015, č. j. 2 As 47/2015 – 30, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 16/2015 – 30, či ze dne 8. 6. 2016, č. j. 5 As 59/2015 – 27. O účelovosti a obstrukčním charakteru žalobcova procesního postupu svědčí i fakt, že se žalobce (ani jeho zmocněnkyně) dříve nijak neohradil vůči rozhodnutí žalovaného, např. s poukazem na podání odvolání ze dne 8. 2. 2016.

[12] Konečně stěžovatel namítl, že krajský soud neměl ani přes žalobcův úspěch ve věci tomuto přiznat právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný se o odvolání ze dne 8. 2. 2016 nedozvěděl dříve, než byla podána žaloba. Žalobce na údajné podání předmětného odvolání stěžovatele ani správní orgán prvního stupně neupozornil, nýbrž obmyslně

pokračování

s tímto vyčkával až na podání žaloby. Stěžovatel proto již neměl žádnou možnost, jak zvrátit pro žalobce nepříznivý výsledek správního řízení (a to ani postupem dle § 153 správního řádu), aniž by se současně vystavil riziku, že bude povinen nahradit náklady soudního řízení. Stěžovatel popsanou situaci považuje za do jisté míry srovnatelnou s civilně-procesní úpravou vázanosti náhrady nákladů řízení na uplatnění předžalobní výzvy. Podle stěžovatele tak byly přinejmenším v řízení o žalobě dány důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž neměla být procesně úspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení o žalobě krajským soudem přiznána.

[13] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[14] Kasační stížnost je přípustná.

[15] Kasační stížnost je důvodná.

[16] Byť stěžovatel výslovně neoznačil žádný z taxativně vyčtených přípustných důvodů kasační stížnosti [§ 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v rozhodném znění (dále jen „s. ř. s.“)], jsou jím formulované kasační námitky podřaditelné pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud v této souvislosti podotýká, že přípustnost jednotlivých kasačních námitek posuzuje s ohledem na jejich obsah, nikoli podle jejich formálního podřazení (resp. nedostatku tohoto) pod některý z přípustných kasačních důvodů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, č. j. 8 As 52/2006 – 74, publikované pod č. 1655/2008 Sb. NSS, příp. též usnesení téhož soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47, dostupné z www.nssoud.cz).

[17] Pokud jde o přípustnost kasační námitky popsané v odst. [12] tohoto rozsudku s ohledem na ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., vyslovil se k této kladně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64 (srov. zejména bod 34 usnesení). Stěžovatel nenapadá kasační stížností pouze nákladový výrok napadeného rozsudku, nýbrž i výrok ve věci samé, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí. Není proto důvodu předmětnou kasační námitku k přezkumu nepřipustit. Její důvodnost však je z povahy věci třeba posoudit zásadně až tehdy, dospěje-li Nejvyšší správní soud k závěru o nedůvodnosti primárních kasačních námitek (směřujících proti výroku napadeného rozsudku ve věci samé), neboť v případě shledání důvodnosti kasační stížnosti a zrušení napadeného rozsudku je třeba bez dalšího zrušit i výrok o náhradě nákladů žalobního řízení, kterýžto je výrokem závislým na meritorním výroku napadeného rozhodnutí krajského soudu.

[18] Z odůvodnění napadeného rozsudku je patrné, že krajským soudem shledaná nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného měla plynout z nezohlednění žalobcova odvolání ze dne 8. 2. 2016 a jeho případného vlivu na správnost zamítnutí odvolání pro opožděnost.

[19] Ohledně odůvodnění správního rozhodnutí normuje § 68 odst. 3 správního řádu, že „[v] odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a

s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.“ S ohledem na odůvodnění napadeného rozsudku a obsah kasační stížnosti je nesporné, že se rozhodnutí žalovaného vůbec nezmiňuje o žalobcově odvolání ze dne 8. 2. 2016.

[20] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, uvedl, že „[f]unkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené.“

[21] Za účelem posouzení důvodnosti kasační stížnosti je třeba nejprve zodpovědět otázku, zda byl stěžovatel povinen věnovat v odůvodnění svého rozhodnutí pozornost i žalobcově odvolání ze dne 8. 2. 2016, a zda tedy skutečně absence odpovídajícího odůvodnění v rozhodnutí žalovaného zakládá jeho nepřezkoumatelnost.

[22] Stěžovatel vede svou procesní obranu předně v rovině tvrzení, že v době vydání rozhodnutí neměl a nemohl mít povědomí o tom, že již od 8. 2. 2016 mělo údajně z města Las Palmas na Kanárských ostrovech poštovní službou putovat stěžovatelovo písemné (listinné) odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. K podpoře svého tvrzení odkazuje na obsah správního spisu svého i prvostupňového.

[23] Nejvyšší správní soud se rozchází s krajským soudem již v rovině některých zjištění učiněných na základě obsahu vyžádaných správních spisů. Konkrétně zjištění krajského soudu, že ve správním spise se odvolání ze dne 8. 2. 2016 nachází pouze ve fotokopii a že zde není obálka (pouze fotokopie první strany této obálky), totiž obстоjí pouze potud, bude-li brán jako „správní spis“ pouze a jenom správní spis orgánu prvního stupně. Jak správně uvedl žalovaný, originál odvolání ze dne 8. 2. 2016 byl správním orgánem prvního stupně postoupen stěžovateli přípisem ze dne 16. 5. 2016, č. j. 25783/2016/Šmiř, sp. zn. OSČ-8968/2015, doručeným správnímu orgánu dne 17. 5. 2016, a nachází se společně s příslušnou obálkou ve správním spise žalovaného. Ze spisu krajského soudu přitom vyplývá, že tento měl správní spis žalovaného pro účely vydání napadeného rozsudku k dispozici. Krajský soud v tomto ohledu zjevně pochybil, neboť jeho předmětné zjištění není podloženo obsahem (jemu v totožné podobě) předloženého spisového materiálu. Vzhledem k tomu, že na uvedeném zjištění krajský soud zčásti založil svůj závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, lze konstatovat, že pro předmětný závěr krajského soudu není dán dostatek důvodů (a to důvodů skutkových). Z toho plyne, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Rozsah nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku se tím však zcela nevyčerpává, jak uvedeno níže.

pokračování

[24] Nejvyšší správní soud shledává napadený rozsudek nepřezkoumatelným i z toho důvodu, že krajský soud bez dostatečné opory ve správním spise konstatoval neurčitost okamžiku doručení odvolání ze dne 8. 2. 2016 správnímu orgánu prvního stupně. Stěžovatel opět správně poznamenal, že z ručně vepsaného údaje na originále předmětného odvolání, podle něhož bylo odvolání původně pracovníkem správního orgánu prvního stupně mylně zapsáno, nelze ničeho usuzovat stran okamžiku doručení tohoto podání. Navíc, s ohledem na zjištění Nejvyššího správního soudu dle odst. [23] tohoto rozsudku, je zjevně mylná domněnka krajského soudu, že důvodem substituce originálu odvolání ze dne 8. 2. 2016 jeho fotokopii ve správním spise správního orgánu prvního stupně by snad bylo právě ono „mylné zapsání“. Krajský soud tudíž neměl podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu ve správních spisech dostatečnou oporu pro konstataci, že z nich neplyne datum doručení předmětného odvolání správnímu orgánu prvního stupně. Z lepicího štítku, kterým je originál odvolání opatřen, naopak vyplývá, že předmětná listina byla správnímu orgánu prvního stupně doručena dne 13. 5. 2016. Krajský soud tuto skutečnost vůbec nezohlednil, když pouze uvedl, že z (kopie) listiny *„lze dovodit toliko to, že snad omylem mělo být podání ‚zapsáno‘ jinde, do správního spisu bylo založeno dodatečně, o čemž svědčí také to, že je zde toliko správním orgánem ověřená fotokopie odvolání a fotokopie první strany obálky...“*. Rovněž krajský soud neuvedl žádná zjištění, která by věrohodnost údaje o doručení odvolání ze dne 8. 2. 2016 správnímu orgánu prvního stupně umenšovala či snad zcela eliminovala.

[25] Stěžovatel mj. v kasační stížnosti namítl, že očekával nařízení jednání u krajského soudu ve věci samé, neboť žalobce již v žalobě uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání. Toto stěžovatel uvádí patrně ve spojitosti s tím, že některé části argumentace v kasační stížnosti uplatněné nebyly zjevně obsaženy v jeho vyjádření k žalobě (jak Nejvyšší správní soud zjistil z obsahu spisu krajského soudu). Nejvyšší správní soud k tomu v první řadě poznamenává, že stěžovatelem uplatněná argumentace cílí na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, kterážto je vadou ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., a soud k ní tudíž přihlíží *ex officio*. Formálně vzato je faktem, že se žalobce ani žalovaný k výzvám krajského soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Již v odst. [13] žaloby ovšem žalobce uvedl, že *„nesouhlasí s rozhodnutím bez jednání, neboť z důvodu absence výše zmiňovaných záznamů ve spise vnímá nutnost provádění dokazování.“* Krajský soud žalobcův apriorní nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání zjevně nezaznamenal, neboť žalobce přípisem ze dne 13. 10. 2016 vyzval ke sdělení, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Jelikož však krajský soud napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost a v závěru odůvodnění rozsudku zároveň výslovně uvedl, že tak učinil mj. podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nepostupoval v případě nenařízení jednání nezákonně.

[26] Podle Nejvyššího správního soudu tedy ze správních spisů vyplývá, že odvolání ze dne 8. 2. 2016 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 13. 5. 2016. Toto zjištění pak činí konstataci krajského soudu, že se stěžovatel v žalobou napadeném rozhodnutí tímto odvoláním vůbec nezabýval, absurdní, neboť právě s ohledem na obsah správních spisů takto stěžovatel, z důvodu časové posloupnosti vydání rozhodnutí žalovaného a doručení odvolání správnímu orgánu prvního stupně (a teprve až poté stěžovateli), ani učinit nemohl.

[27] Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Ve vztahu k ostatním stížným námitkám pak tato vada představuje překážku posouzení jejich důvodnosti, zejména zpochybňoval-li stěžovatel autenticitu žalobcova odvolání ze dne 8. 2. 2016, či namítal-li jeho obstrukční účel. Krajský soud formuloval důvody zrušení rozhodnutí žalovaného bez zřetele na takové námitky, proto Nejvyššímu správnímu soudu v řízení o kasační stížnosti nezbývá než konstatovat, že tyto kasační námitky nesměřují proti nosným důvodům napadeného rozsudku, protože jsou nyní předčasné.

[28] Jelikož Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, přistoupil ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. V dalším řízení bude krajský soud s ohledem na § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušujícím rozsudku. Proto krajský soud v dalším řízení vyjde z výše vyjádřeného názoru ohledně obsahu správních spisů co do data doručení odvolání ze dne 8. 2. 2016 správnímu orgánu prvního stupně. Dále Nejvyšší správní soud upozorňuje na odst. [13] žaloby, v němž žalobce vyslovil nesouhlas s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Nejvyšší správní soud se nezabýval otázkou autenticity odvolání ze dne 8. 2. 2016, ani jeho namítanou obstrukční povahou, či prokazatelností skutečného podání odvolání na poště, apod. neboť posouzení relevance a podloženosti těchto tvrzení bude náležet (za předpokladu, že budou žalovaným v dalším řízení náležitě uplatněna) v první instanci krajskému soudu, stejně jako vyvození náležitých právních závěrů. Zejména pak v případě, dospěje-li krajský soud k závěru o včasnosti a účinnosti podání odvolání ze dne 8. 2. 2016, bude třeba vzít v úvahu stěžovatelem odkazované ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s.

[29] Jelikož Nejvyšší správní soud kasační stížnosti vyhověl, stala se tím bezpředmětnou kasační námitka směřující proti nákladovému výroku napadeného rozsudku, a to z důvodu popsaného v odst. [17] tohoto rozsudku.

[30] S ohledem na ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti krajský soud v dalším rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu